

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1, 10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΖ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 738

Κυριακὴ ΙΔ' Λουκᾶ (Λουκ. 18,35-43)
3 Δεκεμβρίου 2000

Συντάκτης: ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ἔχουμε μάτια τῆς ψυχῆς;

«Τί σοι θέλεις ποιήσω; ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω»
(Λουκ. 18,41)

ΑΚΟΥΣΑΤΕ, ἀγαπητοί μου, τὸ ἱερὸ καὶ ἅγιό Εὐαγγέλιο. Ὁ εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς μᾶς διηγεῖται σήμερα ἓνα ἀπὸ τὰ μεγάλα θαύματα, ποὺ ἔκανε, κάνει καὶ θὰ κάνῃ μέχρι συντελείας τῶν αἰώνων ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Δεκαεννέα αἰῶνες μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Χριστὸς ἔκανε τὸ θαῦμα. Καὶ ὅμως τὸ θαῦμα αὐτὸ μπορεῖ νὰ ἐπαναληφθῇ, μπορεῖ νὰ γίνῃ καὶ δικό μας θαῦμα.

—Μὰ πῶς εἶνε δυνατόν τὸ θαῦμα αὐτὸ νὰ ἐπαναληφθῇ;

Ἀκούστε, ἀγαπήτοί μου.

Ὁ Κύριος ἦρθε γιὰ νὰ σκορπίσῃ φῶς στὸν κόσμον. Καὶ ἄρχισε τὴν περιοδεία του. Μιὰ μέρα ἔρχεται σὲ μιὰ μεγάλη πόλι, τὴν Ἱεριχώ. Μόλις ἄκουσαν οἱ κάτοικοι τῆς Ἱεριχοῦς ὅτι ἔρχεται ὁ Χριστός, βγῆκαν ὅλοι νὰ τὸν ὑποδεχθοῦν. Περνάει ὁ Χριστός. Τὸν παρακολουθεῖ ὁ κόσμος.

Ξαφνικά, πάνω ἀπὸ τὶς φωνές καὶ τὶς ζητώκραυγές, ἀκούγεται μιὰ φωνὴ συγκλονιστικὴ, φωνὴ σὰν αὐτὲς ποὺ ἀκούγονται καὶ στὴ θεία λειτουργία, μιὰ φωνὴ ποὺ ἔλεγε «Κύριε, ἐλέησον»: «Υἱὲ Δαυῖδ, ἐλέησόν με» (Λουκ. 18,38).

Ὁ Χριστὸς ἐφαίνετο ὅτι δὲν ἔδωσε σημασία, ἀλλὰ συνέχιζε νὰ προχωρῇ. Περύεργο πρᾶγμα· αὐτὸς ποὺ ἔφτειαξε τὰ αὐτιά του ἀνθρώπου νὰ μὴν ἀκούῃ; «Κύριε, ἐλέησον!» ἀκούγεται κάποιος νὰ φωνάζῃ. Οἱ ἄλλοι τὸν ἐμπιοδίζουν, ἀλλ' αὐτὸς δὲν σταματᾷ. Ἡ φωνὴ του ὅσο πάει καὶ δυναμώνει, γίνεται καμπάνα ποὺ ἀκούγεται παντοῦ.

Ποιὸς νὰ ἦταν αὐτὸς ποὺ φώναζε «Κύριε, ἐλέησον»; Τὸ ὄνόμα του εἶνε γνωστὸ ἀπὸ ἄλλο Εὐαγγέλιο· λέγεται Βαρτιμαῖος (Μάρκ.

10,46). Ἦτανε φτωχός. Καὶ ὄχι μόνο φτωχός ἀλλὰ καὶ ἀνήμερος. Καὶ γι' αὐτὸ στεκότανε σὲ κάποιο σταυροδρόμι, ἄπλωνε τὴν παλάμη, καὶ ζητοῦσε ἐλεημοσύνη ἀπὸ τοὺς διαβάτες. Μὰ αὐτὴ τὴ φορὰ περνᾷ ἀπὸ 'κεῖ ὄχι ἓνας συνηθισμένος διαβάτης· περνάει ὁ Χριστός. Τί νὰ ζητοῦσε ἄραγε ὁ Βαρτιμαῖος ἀπὸ τὸ Χριστό; Λεπτὰ; Ὁ Χριστὸς δὲν εἶχε πάνω του οὔτε δίλεπτο· δὲν ἔπιασε ποτέ αὐτὴ τὴν κοπριά τοῦ διαβόλου – γιὰτὶ κοπριά τοῦ διαβόλου εἶνε τὸ ἄτιμο χρῆμα. Τί ζητοῦσε λοιπὸν αὐτός; Ὁ Χριστὸς ἐπὶ τέλους τὸν ρωτᾷ: Τί θέλεις; Στὸ χέρι τοῦ Χριστοῦ ἦτανε τὸ πᾶν. Τί θέλεις; τοῦ λέει· θέλεις ἀσήμι, θέλεις χρυσάφι; Μπορῶ ν' ἀνοίξω ἐγὼ τὰ σπλάχνα τῆς γῆς καὶ νὰ βγάλω ἀσήμι καὶ χρυσάφι νὰ σοῦ δώσω. Τί θέλεις, διαμάντια; Δικά μου εἶνε. Τί θέλεις, σπίτια, μέγαλα;...

Καὶ ἂν ἀκόμη ὁ Χριστὸς ἄνοιγε τὰ σπλάχνα τῆς γῆς καὶ τοῦ ὶδινε μὲ τὸ φτυάρι τὸ χρυσάφι καὶ τὸ ἀσήμι, ὁ Βαρτιμαῖος δὲν θὰ ἱκανοποιεῖτο. Γιατί; Ἄς τὸ ἀκούσουν αὐτοὶ ποὺ νομίζουν, ὅτι ὁ παρᾶς, τὸ χρῆμα, ὁ ὑλικὸς παράγων, εἶνε τὸ πᾶν. Δὲν ζητάει ὁ Βαρτιμαῖος οὔτε ἀσήμια οὔτε χρυσάφια οὔτε τίποτε. Τί ζητάει; Κάτι παραπάνω. Ζητάει τὸ φῶς του. Ἦταν τυφλός! Θέλω, λέει, Κύριε, «ἵνα ἀναβλέψω» (ἐ.ἀ. 41).

Ναί, ἀγαπητοί μου. Παραπάνω ἀπὸ τὸ χρῆμα τὸ ἄτιμο, τὴν κοπριά τοῦ διαβόλου, ποὺ λατρεύει ἡ ἀνθρωπότης, στὴν κλίμακα τῶν ἀξιῶν ὑπάρχουν ἄλλα πράγματα. Παραπάνω ἀπὸ τὸ χρῆμα εἶνε ἡ υἡγεία τοῦ ἀνθρώπου. Παραπάνω ἀπὸ τὴν υἡγεία εἶνε ἡ τιμὴ καὶ ἡ ὑπόληψις, τὸ ὄνομα ποὺ ἔχει ὁ κάθε ἀνθρώπος. Καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψι

εἶνε ἡ γαλήνη τῆς συνειδήσεως, ἡ ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν. Αὐτὰ δὲν μπορεῖς νὰ τ' ἀγοράσης μὲ τὸ χρῆμα.

Θέλω νὰ «ἀναβλέψω», θέλω τὸ φῶς μου, εἶπε ὁ τυφλός. Καὶ ὁ Κύριος ἱκανοποίησε τὸ αἶτημά του αὐτὸ μὲ μεγάλη εὐκολία. Αὐτὸς ποὺ εἶπε «Γενηθήτω φῶς» (Γέν. 1,3) καὶ ὁ οὐρανὸς ἐφωτίσθη ἀπὸ τὸν ἥλιο, αὐτὸς ὁ Κύριος λέει «Ἀνάβλεψον» (Λουκ. 18,42). Μιὰ λέξι. Καὶ ἀμέσως ὁ τυφλὸς εἶδε τὸ φῶς του. Κι ἀπὸ τὴν ὥρα ἐκείνη, σὰν τὸ σκυλὶ ποὺ ἀκολουθεῖ τὸν ἀφέντη του, ἔτσι καὶ ὁ πρῶην τυφλὸς ἀκολουθοῦσε πιστὰ καὶ ἀφωσιωμένα τὸν Κύριο. Δὲν ἐχωρίσθη πιά ἀπὸ τὸ Χριστό.

* * *

Ἀδελφοί μου! Αὐτὸ τὸ θαῦμα, ὅπως εἶπα, μπορεῖ νὰ γίνη καὶ δικό μας θαῦμα. Αὐτὸ τὸ παράδειγμα μᾶς διδάσκει, ὅτι μπορούμε κ' ἐμεῖς ν' ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας.

—Ν' ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας; Μὰ τί κουβέντα εἶνε αὐτή; Δόξα τῷ Θεῷ ἔχουμε τὰ μάτια μας. Γιατί λές, ν' ἀνοίξουμε τὰ μάτια μας;

Ναί, ὅλοι ἔχουμε μάτια. Ἀλλὰ τέτοια μάτια ἔχουν καὶ τὰ ζῶα. Δὲν ἐννοῶ τὰ μάτια αὐτά. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ μάτια αὐτά, τὰ ὑλικά, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μάτια· μάτια νοερά, ψυχικά, οὐράνια, μάτια τῆς πίστεως. Καὶ γι' αὐτὰ τὰ μάτια εἶπε ὁ Χριστός· «Εἰς κρῖμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον, ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται» (Ἰωάν. 9,39). Ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ βλέπουν μὲ τὰ μάτια τους τὰ σωματικά, ἀλλὰ δὲν βλέπουν μὲ τὰ μάτια τους τὰ ψυχικά.

Τυφλὸς ἦταν ὁ ἄνθρωπος τοῦ Εὐαγγελίου σήμερα. Ἀλλ' ἐνῶ ἦταν τυφλός, ἐν τούτοις αὐτὸς ἔβλεπε καλύτερα ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ φαρισαίους. Αὐτοὶ βλέπανε μὲ τὰ μάτια τους τὸ Χριστό, βλέπανε τὰ θαύματα ποὺ ἔκανε, ὅλα τὰ βλέπανε, καὶ ὅμως δὲν τὸν πιστεύανε. Ἐνῶ ὁ τυφλός, ποὺ δὲν τὸν ἔβλεπε μὲ τὰ μάτια τοῦ σώματος, μπροστὰ στὰ μάτια τῆς ψυχῆς του τὸν ἔβλεπε νὰ λάμπη ὁλόκληρος. Ἐπίστευε στὸ Χριστό.

Τί τὸ ὄφελος, ἀγαπητοί μου, νὰ ἔχης μάτια καὶ νὰ βλέπης ὅλα τὰ ὠραῖα τῆς γῆς, ὅταν δὲν ἔχης μάτια τῆς ψυχῆς νὰ βλέπης τὸ Χριστό; Δυστυχῶς ἡ κακία, ὁ φθόνος, ἡ ὑπερηφάνεια, ὁ ἐγωϊσμός, τυφλώνουν τὸν ἄνθρωπο καὶ δὲν μπορεῖ νὰ δῇ τὸν πνευματικὸ καὶ αὐλο κόσμο. Ἐτσι σβήνουν μέσα ἀπὸ τὴν ψυχὴ ὅλα αὐτὰ τὰ ὠραῖα καὶ καταντοῦμε στὸν ὑλισμό. «Φάγωμεν πίωμεν, αὔριον γὰρ ἀποθνήσκομεν» (Ἦσ. 22,13· Α' Κορ. 15,32). Λέει κάπου ἡ Σοφία Σολομώντος, ποιό εἶνε τὸ τραγούδι τῶν ὑλι-

στῶν· «Ἡ ζωὴ μας εἶνε λίγη» (2,1). Καὶ παρακάτω· Αὐτὰ σκεφτήκανε τὰ παιδιὰ τοῦ σκοτους. «Ταῦτα ἐλόγισαντο, καὶ ἐπλανήθησαν· ἀπετύφλωσε γὰρ αὐτοὺς ἡ κακία αὐτῶν» (ἔ.ἀ. 2,21). Ναί, ἀδελφοί μου. Τυφλὸ κάνει τὸν ἄνθρωπο ἡ ἁμαρτία, τυφλὸ ψυχικῶς.

Ὁ σύγχρονος ἄνθρωπος εἶνε γεγονὸς ὅτι προώδευσε. Γέμισε ὁ κόσμος σχολεῖα καὶ πανεπιστήμια. Νὰ μάθῃ τὸ παιδί γράμματα, λέει ὁ ἀγράμματος πατέρας· ἄς πουλήσουμε καὶ τὸ πουκάμισό μας, γιὰ νὰ μὴ μείνῃ τυφλό!... Σύμφωνοι· νὰ μάθῃ γράμματα. Καὶ πάει λοιπὸν καὶ σπουδάζει καὶ μαθαίνει γλῶσσες καὶ κάνει τὸ κεφάλι του ἐγκυκλοπαιδικὸ λεξικό. Ἀλλ' ὅταν γυρίζει πίσω κλάψτε το. Γυρίζει μὲ ἓνα μάτσο διπλώματα, ἀλλὰ ἄθεος! Προτιμῶ ὅμως ἀπ' αὐτὸν τὸν γραμματισμένο ἄθεο ἓναν ἀγράμματο ποὺ μένει πιστὸς στὸ Θεό.

Θέλετε ἓνα παράδειγμα; Ἐτσι ἦταν ὁ ἀείμνηστος στρατηγὸς Παπποῦς, ποὺ ἔσωσε τὸ ἔθνος ἐπάνω στὰ ψηλὰ βουνά. Δὲν βγῆκε ἀπὸ ἀκαδημίες, δὲν πῆγε στὸ ἐξωτερικό. Ἦτο 100% Ἑλληνας. Ἀπὸ στρατιώτης, δεκανέας, λοχίας, στὴ Μικρὰ Ἀσία, παντοῦ, κράτησε ψηλὰ τὴν πίστι. Ἀγράμματος ἦτο, ἀλλὰ εἶχε μιὰ καρδιὰ Κολοκοτρώνη, Μιαούλη, Κανάρη, καρδιὰ χριστιανική. Τὸ μαρτυρῶ ἐγώ, ὡς στρατιωτικὸς ἱερεὺς. Θυμᾶμαι, οἱ ἐχθροὶ μὲ τὰ κανόνια ρίχνανε μέσα στὴ Φλώρινα· κι αὐτὸς ἀτρόμητος! Καὶ νίκησε αὐτὸς μὲ μιὰ φούχτα μαχητάς. Ἐγινε ἔπειτα τελετὴ στὸ ναὸ τῆς Φλωρίνης. Ἦρθε ὁ ἀρχιστράτηγος Παπάγος, ἦρθαν ὅλοι. Τοῦ ψάλλανε ἐγκώμια. Αὐτὸς στεκότανε σεμνά. Κι ἅμα τελείωσαν, πῆγε τότε μπροστὰ στὴν Παναγία, γονάτισε καὶ εἶπε· «Παναγιά μου· τὰ ἐγκώμια, ποὺ μοῦ λένε, δικά σου εἶνε. Σὺ εἶσαι ἡ νικήτρια, ἡ στρατηγὸς μας!». Τέτοια ψυχὴ, τέτοια πίστι στὸ Θεό! Ποῦ εἶνε σήμερα αὐτὴ ἡ πίστι, αὐτὸ τὸ μεγαλεῖο;

Τυφλοὶ εἴμεθα, ἀγαπητοί μου. Τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ γράμματα, τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ πανεπιστήμια, τί νὰ τὰ κάνῃς ὅλα αὐτά, ὅταν δὲν ἔχῃς τὰ μάτια τῆς ψυχῆς; Ἐγὼ πέφτω καὶ προσκυνῶ ἓνα Παπποῦ ἀγράμματο, ἓνα πιστὸ τσοπάνο ἢ ἐργάτη, ἀλλ' ὄχι ἓνα δῆθεν φιλοσοφημένο καὶ ἐξυπνο ἄθεο!

Γι' αὐτό, ἀδελφοί μου, στὰ χρόνια ποὺ ζοῦμε ἄς κρατήσουμε τὸ φῶς τῆς πίστεως, τὴν πνευματικὴ ὄρασι, τὰ μάτια τῆς ψυχῆς. Ἐτσι θὰ βλέπουμε ποῦ βαδίζουμε καὶ ὡς ἄτομα καὶ ὡς ἔθνος. Ἐτσι καὶ ἡ πατρίς μας θὰ γίνη πάλι ὁδηγὸς τοῦ κόσμου πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος. Ἀμήν.

† ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος